

[Chr. Nielsen.]

lig så store urimeligheder, der her foreligger, at man kunne have forventet, at man fra ministeriets side allerede på nuværende tidspunkt havde været indstillet på at råde bod på disse urimeligheder. Og det er jo ikke blot et spørgsmål om Københavns kommune som sådan; det er først og fremmest et spørgsmål om hensynet til de københavnske skatteydere.

Hvis man ser på forholdene gennem de 10 år, loven har virket, ser på, hvad skatteyderne i Frederiksberg og Gentofte har måttet betale i kommunale skatter, og stiller det op imod, hvad de københavnske skatteydere har måttet svare, viser det sig, at de københavnske skatteydere i denne 10-årige periode har måttet betale 3 års normalskat mere end skatteyderne på Frederiksberg. For Gentoftes vedkommende ligger forholdet således, at de københavnske skatteydere har betalt $2\frac{1}{2}$ års normalskat mere end skatteyderne i Gentofte.

Dette synes jeg tilstrækkeligt understreger nødvendigheden af, at der foretages gennemgribende ændringer, så skatteforholdene i hovedstadsområdet bliver ensartede, og jeg vil meget henstille til den højtærede indenrigsminister, at det bliver sidste gang, rigsdagen stilles overfor forslag om en uændret forlængelse.

Københavns kommune og de københavnske borgere kan ikke fortsat være vidne til de urimeligheder, de er udsat for. Det er jo aldeles meningsløst, at den mand, der tjener sine penge i Københavns kommune, om aftenen blot kan begive sig over på den anden side af Værnedamsvejen eller sætte sig i sin selvejer eller tage S-toget til Gentofte og dermed være fritaget for en betydelig del af den skat, det i virkeligheden tilkommer ham at svare. Københavnske skatteydere kan ikke i længden tolerere sådanne forhold.

I lighed med to af de foregående ordførere vil jeg rette det spørgsmål til den højtærede minister, hvornår det kan ventes, at der sker noget virkelig positivt i spørgsmålet om en ændring af de kommunale forhold i hovedstadsområdet. Løsningen af dette spørgsmål er stadig blevet trukket ud. Gennem mere end 10 år har man behandlet spørgsmålet, og nu turde tålmodigheden snart være ved at briste. Vi må forlange, at der virkelig bliver taget fat for alvor på det stykke arbejde, der her skal gennemføres. I sidste uge fik vi jo et slående eksempel på, hvor nødvendigt det er, at der sker ændringer i de kommunale forhold i hovedstadsområdet. Jeg tænker

på det tilfælde, hvor Gentofte kommunalbestyrelse afslog at yde kommunegaranti til Socialt Boligbyggeris store projekt på 720 lejligheder. Gentofte kommunalbestyrelse tillod sig i denne forbindelse den flotte bemærkning, at man havde ikke brug for de 720 lejligheder, for når man havde fuldført det byggeprogram, man i øjeblikket havde, ville bolignøden i Gentofte være udryddet. Det kan man i dag, hvor storbyen København sukker under mangel på lejligheder, virkelig ikke tillade sig at sige, og jeg synes, at dette eksempel tilstrækkelig tydeligt understreger nødvendigheden af, at der fra den højtærede ministers side gøres noget og *snart* gøres noget, for at forholdene i hovedstadsområdet kan blive bragt i orden.

Indenrigsministeren (Smørum): Jeg takker de ærede ordførere for tilsagnet om at medvirke til gennemførelse af dette lille lovforslag.

Jeg er blevet anmodet om at gøre rede for, hvornår man kan vente en løsning på selve hovedstadsspørgsmålet. Må jeg dertil sige, at jeg synes ikke, man med rimelighed kan forlange af mig, at jeg skal være i stand til i dag at sige noget konkret om, hvordan dette store spørgsmål kan forventes løst. Det er rigtigt, at der er afgivet en betænkning, og at et ret stort flertal har samlet sig om en ordning, men det er min opfattelse, at der ikke er nogen politisk mulighed for gennemførelse af denne ordning i øjeblikket. Det, flertallets indstilling går ud på, er jo, at der foretages en indlemmelse i Københavns kommune af en række omegnskommuner. Jeg undersøger i øjeblikket ved drøftelse med de forskellige interesserede parter mulighederne for en anden løsning af spørgsmålet, eventuelt ved at reducere den påtænkte indlemmelse noget og ved på anden måde at nå frem til et samvirke mellem hovedstadsrådets kommuner om de fælles spørgsmål, som i særlig grad har givet anledning til, at hele spørgsmålet om en ny hovedstadsordning er blevet rejst.

Det må jo erkendes, at dette er en sag, hvor mange og store interesser spiller ind, og det gælder om at få en løsning, som ikke alene er politisk gennemførlig, men også er saglig holdbar. Som sagen ligger i øjeblikket, er jeg ikke i stand til at fremkomme med en nærmere redegørelse for, hvordan den endelige ordning vil kunne tænkes at blive, men det lovforslag, vi her behandler, er jo udtryk for, at voldgiftsretten, så længe spørgsmålet om